

I tanmateix, he deixat de pensar-te només arribar. Ser lluny també és ser lluny de tu. He abocat el contingut de la bossa sobre el matalàs com, en un gibrell, ho hauria fet amb la sang i els budells d'un porc de matança. Bastament i sense por, perquè els inicis no tenen més importància que la de precedir un final. No és un mal lloc. La cambra que he llogat dona als estenedors, hi ha roba que s'hi eixuga. El meu temps és com el moure's d'aquests draps de cuina: lent. Cap cosa es fa estranya. La distància, ja ho veus, no és res greu; és tan sols incòmoda com un llarg viatge en autobús.

Hi ha llocs dels quals hom només pot marxar, no n'hi ha prou amb ser-hi. Els paisatges només són una distància que irremeiablement ens separa. Penso que, amb el temps i a la teva manera, també t'hauràs d'haver avesat a estar sol. La solitud, amor, com l'adversitat, és inherent en nosaltres. No en som la causa. És difícil de dir, però, malgrat aquestes hores nues, gairebé a soles, potser mai més serem feliços.

La carn. El pèndol dels pits sota les samarretes. Els sacsons enrogits. La pell adolorida i una untor de crema com de llet merengada. Una multitud. I tu que véns. Que et cansen les xancles amb aquest caminar com de vaca. Els plats decorats. Les torratxes amb greques a tres i cinc euros. Falta dependienta, cada cop que hi passes. La poca ombra amb mosques. La colomassa. El sol. Els trenta-cinc graus a soles.

He deixat el llibre obert sobre els malucs. Sento al cos mig nu l'aire dens i calent que remou el ventilador. Em moc poc, gairebé de mentida, perquè em fa angúnia no notar-te. És com estar una mica morta.